

NEW ADULT

COSMOPOLIS

ĎÁBELSKÝ PŘÍTEL

NA PŘÁNÍ LUCIFERA

ELIZABETH BRIGGS

AUTORKA POPULÁRNÍ SÉRIE VLCI ZVĚROKRUHU

Přeložila Jana Michalcová

Copyright © 2021 by Elizabeth Briggs. All rights reserved.
Cover designed by Sylvia Frost, thebookbrander.com
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Jana Michalcová, 2025

ISBN 978-80-271-5483-8

ĎÁBELSKÝ PŘÍTEL

NA PŘÁNÍ LUCIFERA

ELIZABETH BRIGGS

LUCIFER

ZA CELÁ TISÍCILETÍ MÉ EXISTENCE bylo zabít vlastní družku to nejtěžší, co jsem kdy udělal.

Z Hanniných očí se společně se světlem vytratil i výraz plný zrady, na který nikdy nezapomenu. Když z ní vyprchal život, v hrudi se mi nahromadila mučivá trýzeň, která bobtnala a drala se ven, až jsem se sotva udržel pohromadě.

Ochabla mi v náručí.

Mrtvá.

„Moc mě to mrzí.“ Položil jsem ji na koženou pohovku a spolkl emoce, které se snažily prodrásat si cestu z mého srdce. „Jinak to nešlo.“

Moje kající omluva nestačila. Nikdy nebude stačit. Jak se mám za něco takového omluvit? Za to, že jsem ji zabil? Udělal jsem to, abych zlomil kletbu, a měl jsem v úmyslu přivést ji zpátky k životu, ale přesto jsem si nebyl jsem jistý, jestli se to vůbec dá někdy odpustit. I kdyby mi odpustila ona, dokážu si odpustit já?

Moje Hannah ležela na pohovce a hrudník měla nehybný. Tak nehybný. Klouby prstů jsem jí přejížděl po hebkých, bledých lících, zatímco jsem sledoval její tvář a čekal. S každou další vteřinou jsem si byl jistější, že jsem se rozhodl špatně. Proč to trvá tak dlouho?

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se dovnitř vřítíl Samael. Najednou se zarazil a úplně ztuhl, zatímco vstřebával scénu před sebou. Nedokázal jsem odtrhnout zrak od své lásky, od druhé poloviny své duše. *Vrať se ke mně, Hanno.*

„Co jsi to provedl?“ zeptal se Samael se zřetelným zděšením v hlase.

Můj tón byl pevný. „To, co jsem musel, abych zlomil kletbu. Neboj se, není mrtvá nadobro.“ Její kůže mi však chladla pod prsty, kterými jsem ji hladil po čelisti, zatímco jsem se ji snažil probudit silou své vůle. „Doufám.“

Odvrátil jsem svou pozornost od Hannina obličeje, když rozbitými okny do bytu proletělo pět okřídlených lidí a sotva slyšitelně se nohama dotkli země. Jakmile s tichým klapnutím složili křídla, vydechl jsem úlevou.

Kassiel si upravil kravatu i oblek a obhlížel zkázu a smrt před sebou. Vedle něj stála jeho milenka Olivia spolu s dalšími svými třemi partnery – Bastienem, Callanem a Marcusem. Jako poloviční sukuba potřebovala čtyři, aby se nasýtila, stejně jako její matka Lilith. Zavola jsem jim už dřív a doufal, že mi s touhle záležitostí pomůžou – a do pokusu o zlomení kletby jsem se pustil, teprve když jsem je spatřil venku, jak společně s mými lidmi bojují s Mamonem a jeho draky.

Vstal jsem a otočil se k nim. „Děkuju, že jste dorazili tak rychle.“

Kassiel vykročil vpřed a ostatní mu byli v patách. „Naštěstí jsme byli poblíž, když jsi nás zavolał.“

„To byla pěkná bitka.“ Olivia kývla hlavou k rozbitému oknu a k obloze, kde jsme všichni bojovali s draky a chrliči. Všichni nepřátelé se rozprchlí poté, co jsem sejmul jejich vůdce. Společně s nimi naneštěstí zmizel i Gadreel – teď už jsme věděli, že je to Adam – a vzal s sebou Samaelovy starodávne deníky. S tím si budu dělat starosti později. Teď záleželo jen na tom, aby se moje žena vrátila.

Kassielovy zelené oči spočinuly na Hannině bezvládném těle. „Ačkoli jsme možná přišli příliš pozdě...“

Zaměřil jsem se na Marcuse, jednoho z Oliviiých partnerů. Jako anděl druhu malakim oplývá léčebnou mocí, a jako syn archanděla Rafaela má navíc jedinečnou a zázračnou schopnost. Takovou, kterou právě teď potřebuju.

„Oživ ji,“ řekl jsem. Nebyla to žádost. Byl to rozkaz prodchnutý mocí a vycházel z hlubin mé duše.

„Zkusím to, ale nemůžu zaručit, že to vyjde.“ Tmavovlasý anděl přistoupil k Hanně, krátce si ji prohlédl a rozpačitě se na mě podíval.

„Prostě to udělej,“ vyštěkl jsem. Na pochyby mi dnes chyběla trpělivost. Čím déle budeme čekat, tím těžší bude ji oživit. A my ji musíme oživit. Jakýkoli jiný výsledek jsem odmítal přijmout.

Marcus položil ruce na Hanninu hrud' těsně pod klíční kosti a ji obklopila bílá záře. V očekávání jsem zatajil dech. Jestli se vrátí, půjdu klidně až na konec světa, abych ji ochránil a vynahradil jí

všechny ty roky utrpení, které jsme prožili. Udělám cokoli, aby mi odpustila.

Olivia natáhla ruku a Marcus ji uchopil do své, větší. Ostatní partneři se shlukli kolem ní a položili jí ruce na záda. Všichni zavřeli oči a společně Marcusovi posílali sílu a energii, aby mu pomohli zachránit mou Hannu. Mou Persefonu. Mou Evu.

Tlukot srdce mi duněl v uších a konkuroval burácení větru za rozbitými okny. Samael se nervózně mračil opodál. Nikdo se nepohnul, když Hannino tělo zaplavilo bílé světlo, a já zadržel dech, abych vyčkal tu nejdelší minutu svého věčného života. Vyjde to? Nebo jsem udělal největší chybu své existence?

Konečně Marcus stáhl ruce a světlo zhaslo. Nejdřív se nic nedělo a já už se smířoval s tím, že mi řekne, že je to nemožné.

Pak se Hannah zoufale a přerývaně nadechla.

Přemohla mě úleva. Bez váhání jsem se k ní vrhl. Padl jsem na kolena a ignoroval křupnutí skla, které mi prořízlo kalhoty. Její modré oči se otevřely a veškeré napětí z mého těla vyprchalo.

„Hanno,“ zašeptal jsem a vzal její obličej do dlaní, protože další okamžik, kdy jsem se jí nemohl dotýkat, už bych nevydržel. Potřeboval jsem cítit teplo v jejích lících a dech, který jí unikal ze rtů, abych uvěřil, že je opravdu zase naživu.

Když na mě upřela oči, její krásné rty se zkrřivily a v jejím výrazu se promítl zmatek a hrůza. Dobře, ano, zasloužil jsem si to. To ale vyřešíme později. Důležité bylo jen to, že je naživu – a že kletba byla zlomena. Hrud' mi zaplnil pocit vítězství z vědomí, že jsem otce opět porazil v jeho vlastní hře.

„Jen dýchej,“ pronesl jsem tiše, když se Hannah s obtížemi pokusila posadit. Natáhl jsem k ní ruku a ona ji s jistým zaváháním uchopila.

Pak se však přitiskla k pohovce, jako by se přede mnou snažila utéct. Vytřeštěnýma očima si prohlížela ostatní lidi v místnosti, ale pohledem se neustále vracela ke Kassielovi. Pochoptelně. Posadil jsem se vedle ní. Byl jsem připravený říct nebo udělat cokoli, co bude potřebovat, až se vzpomatuje z toho, co se stalo.

„Náš dluh je splacen.“

Věděl jsem, kdo promluvil, aniž bych se musel otáčet. Ten monotónní chraplák mohl patřit jen jediné osobě. Callanovi, Jophielinu synovi a Oliiviinu nejpragmatičtějšímu druhovi. Otočil jsem se a zpražil ho pohledem. Kdyby jen tušil, kdo Hannah doopravdy je...

„Všem vám děkuju za pomoc,“ řekl jsem a přelétl očima všechny, kdo se shlukli kolem nás.

„Kdo to je?“ zeptal se Kassiel.

Při zvuku jeho hlasu sebou Hannah lehce trhla a sevřela opěradla pohovky tak silně, až jí zbělaly klouby. Panikařila, ale snažila se to nedat najevo. Kdo by se jí mohl divit? Být zavražděn svou vlastní spřízněnou duší a vzápětí zase vstát z mrtvých – to by bylo silné kafe pro každého.

Stoupl jsem si a upravil si oblek, celý poničený od dračí krve a čert ví čeho ještě. „Promluvíme si později. Teď s ní potřebuju být o samotě. Samaeli, můžeš našim hostům zajistit pokoje a zařídit, aby se začalo s úklidem?“

Samael stroze přikývl. Stávající situace ho zjevně ani trochu netěšila. Později mi o tom určitě barvitě povypráví. „Prosím, pojdte za mnou,“ požádal ostatní a rázným krokem se odebral pryč. Kassiel se na Hannu naposledy zvědavě podíval a pak následoval Samaela a ostatní ven ze střešního apartmá.

Když všichni odešli, obrátil jsem se k Hanně, abych jí poskytl útěchu, třeba i se sklenicí vody. Nespouštěla ze mě oči. Zniče-honic vyskočila na nohy. Tvář měla zkřivenou vztekem a světlé vlasy za ní vlály.

„Zabil jsi mě.“ Hrudník se jí rychle zvedal a v očích jí plál hněv. „Tys mě zabil!“

„Hanno...“ Přistoupil jsem k ní, abych ji objal a uklidnil, jenže ona ucouvla a zvedla ruce, aby mě zastavila.

„Drž se ode mě dál! Nepřibližuj se!“ Zesinala a přiložila si ruku ke krku. Lehce ho obemkla, jako by si vzpomínala.

Vzdychl jsem a přál si, abych ji té vzpomínky dokázal zbavit. Vzpomínky na to, jak jsem svíral její hrdlo, dokud z ní nevypřchal život. „Hanno, dovol, ať ti to vysvětlím. Zabit tě byl jediný způsob, jak zlomit kletbu, ale měl jsem plán. Požádal jsem anděly o laskavost a Marcus tě vzkřísil. Je synem archanděla Rafaela a stejně jako jeho otec dokáže přivést lidi zpět ze záhrobí.“

Hannah ustoupila o další krok a třestila oči. „Byl sis jistý, že to vyjde?“

„Ne, ale věřil jsem tomu.“

„Věřil jsi tomu?!“ Popadla vázu, jednu z mála křehkých věcí kolem, které přežily bitvu bez úhony, a mrštila jí přes celou místnost. „Mohla jsem umřít!“ vykřikla. „Jdi do prdele. Umřela jsem!“

Když váza dopadla na zem a roztránila se, zůstal jsem klidný a snažil se neudělat ani neříct nic, čím bych Hannino rozrušení ještě znásobil. „Ano.“

Zastavila se a zírala na mě. Tvářila se ještě šokovaněji, pokud to vůbec šlo. „A tentokrát bych se nenarodila znovu.“

„Ano.“

Zvedla skleničku s vínem a hodila ji po mně. „Mohl jsi mi říct předem, že máš něco takového v plánu!“

Zvedl jsem ruku a chytil sklenici právě včas. „Nemohl jsem tě varovat. Věř mi, chtěl jsem ti říct všechno, ale nešlo to. Musel to být akt vášně, provedený mýma vlastníma rukama, a ty ses na mě musela dívat s vědomím, že tě zabím. Když nás můj otec proklet, dal tohle jasně najevo. Kdybys o mém plánu věděla, nemusel by vyjít. To jsem nemohl riskovat. I když s tou vzpomínkou budeme muset žít do konce svých dnů.“

Přiložila si ruku k hlavě, jako by se jí náhle zmocnila příšerná migréna. „Proč teď? Jestli jsi celou dobu věděl, jak kletbu zlomit, proč jsi čekal doteď?“

„Protože až donedávna jsem neměl, jak tě přivést zpátky.“ Odložil jsem skleničku a připravil se na další létající předměty. „Asi před rokem jsem pomohl několika andělům – těm, kteří právě odešli – utéct z vězení, tudíž mi byli dlužní. Bez jejich pomoci bych tě nedokázal přivést zpátky a podvést Smrt.“

Hannah se roztřeseně nadechla a promluvila: „Takže kletba je zlomená?“

„Věřím, že ano.“ Cítil jsem to, když umřela. Jako by se hluboko ve mně přetrhla gumička.

„Takže když teď umřu, je to nadobro?“ Vypadala celá nesvá, když to vyslovila.

„Stejně jako všechny živé bytosti.“ Rozhodil jsem ruce a naklonil hlavu. Vůbec jsem nevěděl, jak reagovat. Přála si zlomit kletbu stejně jako já, ne-li víc. Koneckonců jsem to udělal pro ni. Pro nás. „Všichni jednou musíme čelit svému konci. Teď mu aspoň můžeme čelit společně.“

„Ne, ne, ne...“ zamumlala si pro sebe, zatímco ustupovala. Chytila se za hlavu a ve tváři se jí usadil ztrápený výraz. „Je toho na mě moc... Nemůžu...“

Když se předklonila a vykřikla, vrhl jsem se k ní, ale ona zvedla jednu ruku. Druhou se držela za břicho.

„Nepřibližuj se!“ zaječela.

Z kůže jí vytrysklo zlaté světlo, které ozářilo místnost a srazilo mě dozadu. Zavrával jsem a rukou si chránil oči, zatímco Hannah se rozeběhla k rozbitým oknům. Vrhla se přímo do trčících ostrých střepů a bez ohlednutí skočila z terasy do noci.

Pospíchal jsem k zábradlí a pevně ho sevřel, když jsem sledoval, jak Hannah odlétá pryč na stříbrných křídlech.

HANNAH

LETĚLA JSEM. Na vlastních křídlech. Jak je to možné?

Smrt Luciferovou rukou, tisíce útržků vzpomínek, co mi zaplavily mozek, a příval síly, kterou jsem nedokázala ovládnout, mě přemohly. V panické snaze tomu všemu uniknout jsem se rozeběhla k terase bytu. Nějaký instinkt mě přiměl skočit, ale nespadla jsem. Ne – byl to pravý opak pádu. *Letěla jsem*. A teprve až když jsem se vznášela na noční obloze, jsem si uvědomila, že plachtím na stříbrných křídlech.

Vlastních křídlech.

Vítr mi čechral peří, zatímco jsem bezmyšlenkovitě plula na vzdušných proudech, a já žasla nad pocitem takové svobody a moci. Stačilo to, abych se na pár vteřin uklidnila a dovolila si prostě jen existovat. Připadalo mi to... správné. Povědomé. Přirozené.

Jenomže pak se mi vrátily vzpomínky, které mě naplnily útrapami a bolestí. *Zemřela jsem*. Luciferovou rukou. Můj osudový

partner mě zabil! Jistě, měl k tomu důvod, ale hlavně mi měl o svých plánech říct. Nebo mě aspoň varovat. *Cokoli*. I kdybych mu dokázala odpustit, nikdy nezapomenu, jaký to byl pocit, když mě vlastníma rukama škrtil.

Ta myšlenka mě naplnila vztekem a agoníí a z kůže mi znovu vyrazilo zlaté světlo, které ozářilo noční oblohu, jako bych se proměnila ve hvězdu. Projela mnou síla, načež mi mozek zahltily vzpomínky, které nebyly moje. *Letím pekelnou temnotou a mám černými křídly. Bosky běžím po rozkvetlé zahradě a směju se. Vzhlížím ke Gadreelovi, který mi vytrhává kopí z hrudi. Držím v náruči malého nahého chlapce.*

Zavrtěla jsem hlavou, jak jsem se snažila ty vzpomínky pohřbít hluboko v sobě a vrátit se do přítomnosti. Luciferův hrozivý čin ve mně cosi odemkl a já už netušila, kdo vlastně jsem. Pokud Hannah zemřela, jsem tedy Eva? Lenora? Někdo jiný s křídly – anděl?

Létání bylo to jediné, co mi dávalo smysl, co moje tělo nějak instinktivně umělo, a tak jsem poletovala sem a tam a máchala křídly, abych se vznesla výš a doletěla dál. Pokaždé, když mi na mysli vytanula nová otázka nebo vzpomínka, rozlétla jsem prudčeji a rychleji, předbíhala jsem paniku, jelikož jsem se nedokázala zastavit a podlehnout myšlenkám.

Naráz se přede mnou vynořila samotná temnota a pak se zformovala do podoby mého druha. Lucifer za sebou rozprostřel svá stínově šedá křídla a zahradil mi cestu. Vypadal po čertech sexy, jak mu tmavé vlasy vlály ve větru a zelené oči starostlivě zářily. Srdce se mi při pohledu na něj svíralo láskou i bolestí.

„Hanno, přestaň!“ Vzal mě za ruku, ale já mu ji vytrhla.

„Nemůžu!“ vykřikla jsem, když jsem od něj poodlétla. „Co se to se mnou sakra děje? Kdo jsem?“

„Když se se mnou vrátíš domů, všechno ti vysvětlím.“ Hovořil klidně a rozvážně, což mě však rozčílilo ještě víc. Jak může být klidný, když ve mně se všechno hroutí?

„Nikam s tebou nejdu!“ Rozzlobeně jsem mávla křídly a poslala do nočního vzduchu stříbřité šmouhy světla. „Pokud máš vysvětlení, řekni mi ho tady a teď.“

Lucifer si dlouze povzdechl. Když promluvil, pečlivě volil slova. „Jsi anděl jménem Haniel. Tvá sestra Jophiel tě připravila o schopnosti a vzpomínky, aby tě ochránila. I já přišel o vzpomínky na tebe, zpět jsem je získal až o Halloweenu.“

Haniel. Anděl. Ano, to dávalo smysl. Ale to ostatní... V hrudi mi vzplanula bolest. „Tohle mi provedla Jophiel? Jak?“

Z jeho křídel se linula tma splývající s nocí. „Věřím, že měla na srdci jen tvoje dobro, ačkoli to neomlouvá, co nám oběma provedla. Sám pořád zpracovávám všechny navracené vzpomínky. Doufal jsem, že se po vzkříšení vrátíš se vším všudy, ale zdá se, že se ti vrátily jen schopnosti.“

Celá? Ještě před hodinou jsem byla člověk – nebo jsem si to aspoň myslela. A po své smrti a znovuzrození jsem zjistila, že jsem anděl, zatraceně. Až na to, že jsem taky byla všemi ostatními bytostmi ze svých minulých životů. Bylo toho dost na to, aby se mi chtělo křičet.

„Jak získám své vzpomínky?“ zeptala jsem se roztřeseným hlasem.

„Budeš muset přimět Jophiel, aby ti je vrátila, jako jsem to udělal já.“ Na rtech se mu objevil podlý úsměv. „Nechtěla, ale umím být docela přesvědčivý.“

Přehlcená tolíka pocity, vzpomínkami a mocí, až jsem měla pocit, že každou chvíli vybuchnu, jsem si přitiskla dlaně k obličejí. K tomu všemu se ještě dozvím, že mě zradila vlastní sestra? A vzala mi nejen vzpomínky, ale i schopnosti? Ne, to je příliš. Už tak ve mně soupeřily o pozornost stovky předchozích životů a já ani netušila, kdo jsem. Byla Hannah vůbec skutečná? Kdo byla Haniel?

Musela jsem zjistit pravdu o tom, kým jsem jako Haniel byla. V hloubi duše jsem to věděla, přestože jsem nedokázala vysvětlit jak.

Spustila jsem ruce a zhluboka se nadechla. „Potřebuju vidět sestru.“

„Samozřejmě. Ale než odejdeš, měl bych tě varovat, že možná ty vzpomínky nebudeš chtít zpátky.“ Lucifer zkrivil rty a odvrátil zrak. „Pravda o tom, co se stalo, může být až příliš bolestivá. Dokonce i já si teď říkám, jestli nevědomost nebyla lepší.“

„Musím to vědět. Je mi jedno, jak moc je to zlé.“ Založila jsem si ruce na prsou a máchla křídly, abych se udržela ve vzduchu. „A upřímně, co může být horší než to, že mě zabil můj osudový partner?“

Lucifer se zahleděl do nebe. „Budu za ten zločin platit celé století?“

„Přinejmenším!“

Když znovu spočinul pohledem na mně, ztišil hlas. „Nezapomeň, že jsem to udělal pro tebe. Pro nás.“

Dlouze jsem vydechla. „Chápu, proč jsi mě zabil, to ale neznamená, že mi to nevadí. Nejsem si jistá, jak ti odpustit nebo jak se přes to přenést.“

Tvář mu potemněla. Vyrázil na černých křídlech kupředu, až se vznášel jen kousek ode mě. „Jestli mi odpustíš, nebo ne, na tom tolik nezáleží. Jsi moje spřízněná duše. Vždycky jsi byla a vždycky budeš.“ Vzal mě za ruce a díval se mi upřeně do očí. „I když to teď nevidíš, časem pochopíš, že se to muselo stát. Ta kletba musela být zlomena. A tohle byl jediný způsob.“

Vypustila jsem ze sebe záblesk zlatého světla a máchnutím křídel od něj ucouvla. „To ale neznamená, že je to v pořádku!“

Zavrtěl hlavou. „Potřebuješ si odpočinout. Ráno za Jophiel poletíme soukromým letadlem.“

„Ne. Tohle musím udělat sama. Kromě toho, když jsme byli naposledy všichni v jedné místnosti, s Jophiel jste se málem pozabíjeli.“

Semkl rty do úzké linky. „Nemůžu tě nechat jít samotnou.“

„Ale nemůžeš mě ani zastavit.“

„Tak si s sebou vezmi aspoň Azazel.“

„Dobře.“ Mávání mých křídel začalo zpomalovat a já cítila, jak mi tíha večera dává zabrat. „Až si trochu odpočinu.“

Lucifer mě zničehonic popadl do náruče a tiskl mě k sobě, zatímco nás jeho stínová křídla nesla vpřed k jeho bytu. Snažila jsem se protestovat, ale byla jsem tak vyčerpaná, že jsem na něj zvládla jen zlostně zírat. Mé zrádné tělo se k němu chtělo přiví-
nout, a jak jsem se tiskla k jeho pevné hrudi, srdce se mi rozbušilo rychleji. Můj mozek sice křičel, že je to celé špatně, ale zbytek

mého já si chtěl vychutnat každý okamžik v jeho náruči. Lucifer měl pravdu – je můj vyvolený, a ať jsem se na něj zlobila sebevíc, tomu faktu nikdy neuniknu.

Jakmile mě v bytě postavil na nohy, otočila jsem se k němu zády a utekla. Pod botami mi křupaly střepy z bitvy. Už jsem s Luciferem a všemi těmi rozporuplnými emocemi nedokázala vydržet ani vteřinu. Zamířila jsem rovnou do pokoje pro hosty, ve kterém jsem přebývala, a s úlevou zjistila, že po boji, který tu předtím zuřil, zůstal netknutý.

Zavřela jsem dveře a opřela se o ně. Byla jsem vyčerpaná a naprosto vyvedená z míry. Podlamovala se mi kolena a moje mysl mě skoro přemlouvala, abych se poddala panice, ale mé nově nabyté síly mě rychle vyčerpaly. Nebo to možná bylo tím umíráním a zmrtvýchvstáním – uměla jsem si představit, že to dá člověku dost zabrat. Zhroutila jsem se na postel. Končetiny jsem měla slabé a nepoužitelné a brzy se mě zmocnila sladká úleva spánku.

Ale nespala jsem dlouho.

O čtyři hodiny později, když bylo v apartmá ticho jako v hrobě, jsem do tašky nacpala nějaké oblečení. Dost, aby vystačilo na dvě noci. Možná víc. Možná navždycky.

Pak jsem vyklouzla ven. Sama.

HANNAH

CESTOU Z APARTMÁ ANI PŘI DLOUHÉ JÍZDĚ výtahem do garáží v nejnižším podlaží hotelu Celestial Resort & Casino mě nikdo nezastavil. Proč by? Každý, kdo v Luciferově hotelu pracoval, věděl, že jsem jeho žena. Netušili, jaký rozruch ve mně vyvolávalo pomyšlení, že budu jeho osudovou vyvolenou po zbytek života. Svého jediného života, vzhledem ke zlomení kletby.

Přes soukromou část garáží, kde měl Lucifer zaparkovaná všechna svá drahá sportovní auta, jsem zamířila ke žlutému lamborghini, které jsem si včera půjčila (neboli ukradla) od své sestry Jophiel. Na další dlouhou jízdu do San Francisca jsem se netěšila, ale potřebovala jsem s ní hned mluvit – a bez Luciferovy přítomnosti.

Rázné kroky za mými zády mě přiměly nadskočit a otočit se. Rozevřela se mi křídla a kůží se mi rozlila jasná záře. Předě mnou stála Azazel, dlouhé vlasy jí rámovaly svalnatá ramena a snědá pokožka odrážela světlo, které jsem vyzařovala. Byla

oblečená do své zbroje z černé kůže opásané dýkami a civěla na mě s neskrývaným nepřátelstvím. „A tohle má být, u všech pek-
kel, co?“

„Odjíždím.“ Sevřela jsem tašku pevněji. „Nemůžeš mě zasta-
vit.“

„To nemyslím. Tvoje křídla.“ Zel na ně ukázala krvavě rudými
nehty a z hlasu jí odkapávalo znechucení. „Ty jsi teď *anděl*?“

Ohlédla jsem se přes rameno na stříbřitá pírka a s trochou úsilí
se mi podařilo nechat je i se září zmizet. Zatracené schopnosti.
Pořád jsem si nebyla jistá, jak je ovládat.

„Zdá se, že jo,“ zamumlala jsem. „Věř mi, jsem v šoku stejně
jako ty.“

Přimhouřila tmavé oči. „Jak je to možné? Lucifer by si všiml,
kdybys byla anděl. Všimli bychom si toho všichni.“

Dlouze jsem si povzddechla. „To netuším. Taky jsem si celou
dobu myslela, že jsem člověk. Proto jedu pryč – abych získala od-
povědi. Lucifer tvrdí, že moje sestra Jophiel přede mnou moje
schopnosti a vzpomínky skryla, a já se jí teď na to hodlám ze-
ptat.“ Opětovala jsem Zelin upřený pohled. „Máš s tím nějaký pro-
blém?“

„Nemám ráda anděly.“ Znělo to, jako by mluvila skrz zaťaté
zuby. „Jenže jsem přísahala, že tě budu chránit, a na tom se nic
nezměnilo. Jednou jsem selhala, a už se to znovu nestane – i když
jsi anděl.“ Při posledním slově opovržlivě ohrnula ret.

Potlačila jsem zklamání, že pár stříbrných křídel toho dokáže
mezi námi tolik změnit. „Za tvou ochranu budu ráda, ale opravdu
by se mi hodila kamarádka,“ přiznala jsem.

„S anděly se nekamarádím.“ Zel zamířila ke žlutému kabrioletu. „Pojedeme tímhle? To není špatné. Budu řídit. Všichni víme, že andělé jsou po setmění k ničemu, a ty vypadáš, že usneš vestoje.“

Nepletla se. Zívla jsem a hodila jí klíče. „Díky.“

„Kam to bude, smrtelnice?“ Otevřela dveře a pak se zarazila. „Hmm, takhle už ti asi říkat nemůžu.“

Otevřela jsem malý kufr a hodila do něj tašku. „Do San Francisca.“

„To je dlouhá cesta.“ Vklouzla na sedadlo řidiče. „Vyměníme se, až vyjde slunce.“

Přikývla jsem a zaplula na kožené sedadlo spolujezdce. Když nastartovala a vyjela z parkoviště, zmuchlala jsem bundu, jak nejlépe jsem svedla, abych si z ní udělala polštář, pak jsem se opřela o dveře auta a zavřela oči. Čtyři hodiny spánku po tom, co se stalo včera večer, rozhodně nestačily, ale musela jsem najít odpovědi.

Navzdory mému odhodlání si odpočinout se mi spánek vyhýbal. Moje myšlenky byly moc neuspořádané a chaotické, přeplněné otázkami, na které jsem neznala odpovědi, a vzpomínkami, které mi jen přinášely utrpení. Stěží jsem dokázala pochopit, že jsem teď anděl, že jsem umřela a znovu se narodila a že všechno, co jsem si myslela, že o svém životě vím, nebyla pravda.

Z domova jsem odjela teprve před týdnem a pár dny, ale moje květinářství už mi připadalo jako vzdálená vzpomínka. Za tu krátkou dobu jsem objevila celý nadpřirozený svět a zjistila, že do něj patřím. Nejprve jsem se dozvěděla, že jsem Luciferova spřízněná duše, zakletá v nekonečném cyklu smrti a znovuzrození.

Byla jsem Eva, Persefona, Lenora a řada dalších, jejichž jména dávno upadla v zapomnění. Ale teď jsem se také dozvěděla, že jsem anděl. Ne Hannah. *Haniel*. Celá moje identita byla během několika dní rozmetána a nahrazena jinou.

A Lucifer mě zabil.

Možná pro to měl dobrý důvod, ale nebyl si jistý, jestli se podaří mě vzkřísit. Ani zdaleka. Předpokládal, že mě andělé dokážou přivést zpět, ale co kdyby se to nepovedlo? V téhle záležitosti jsem měla mít možnost se rozhodnout, ale on mi ji vzal. Sám se usnesl, že kletbu zlomí, jako nabubřelý arogantní král, kterým taky je, a teď budeme s jeho děsivým zločinem muset oba žít po zbytek života. Svého *nesmrtelného* života.

Jako anděl nezestárnu. To byl obrovský šok. Samozřejmě že po zlomení kletby – pokud opravdu *byla* zlomena – je tohle i můj poslední život. Myslela jsem si, že se mi uleví, ale spíš mi z toho běhá mráz po zádech. Pokud mě Gadreel – o kterém jsme teď věděli, že je převtělený Adam – znovu zabije, je se mnou amen. Poslední smrt.

Zlomení kletby samozřejmě znamenalo, že můžeme zabít i jeho. Tentokrát nadobro.

Opravdu jsem doufala, že ho zabít jde. Hlavou se mi míhaly vzpomínky na Adama v mnoha inkarnacích, vzpomínky na všechny mé smrti a vraždy. Dokonce i v životech, o kterých Lucifer ani neví, v nichž mě Adam našel ještě jako dítě. Při těchto vzpomínkách a všech těch podlých a nechutných věcech, jaké mi provedl, jsem se obzvlášť silně třásla. Musíme toho netvora zastavit.

Jenže jsem netušila, kde teď je. Vypařil se poté, co Luciferovi ukradl Samaelovy starodávne deníky, což se jevilo jako problém, ač jsem si nebyla jistá, proč přesně. Vytěsnila jsem zmizelé deníky z hlavy – tohle nechám na Luciferovi. Potřebovala jsem vyřešit naléhavější problémy. Třeba se postavit sestře a zjistit, kdo kručinál jsem.

Nakonec mě ale Adam stejně najde. Vždycky mě najde. Ale tentokrát na něj budu připravená.

Zatímco Zel uháněla obrovskou rychlostí po dálnici, upravila jsem si provizorní polštář a snažila se uvelebit. Lamborghini sice jsou sexy auta, ale na spaní zrovna navržená nejsou. Ne že by auto bylo tím pravým viníkem. Ne, problém byl v tom, že jsem nedokázala vypnout mozek. Neustále se mi přehrával okamžik mé smrti, jako nějaký špatný horor, který nemůžu vypnout. Občas se přidaly další výjevy z mých minulých životů, jen aby přiživily mou úzkost. Některé z nich byly vzpomínky na jiné hádky s Luciferem, jako by si můj mozek nedokázal pomoci a vytahoval to nejhorší, aby mě mučil.

Sakra. Plácet se v minulosti mi teď se získáním odpovědí nepomůže. Přinutila jsem se Lucifera ignorovat, vůbec na něj nemyslet. Zaměřila jsem se na zklidnění dechu. Podvolením se frustraci bych ničeho nedosáhla. A odpočinek jsem potřebovala víc.

Po čase mě spánek přece jen chytil do svých spárů, ale než si mě podmanil úplně, probleskla mi hlavou tvář jednoho z mužů, kteří byli dnes v noci u mého vzkříšení. Tmavé vlasy. Zelené oči. Luciferův úsměv. Viděla jsem ho i na Ďábelském nočním plese. Sevřelo se mi srdce. Něco na něm ke mně promlouvalo skoro na

buněčné úrovni. Byl pro mě důležitý, ale netušila jsem proč. Mé vzpomínky byly příliš pomotané a odmítaly mě poslouchat. Přicházely a odcházely, jak se jim zlíbilo, přestože jsem se zoufale snažila vyvolat aspoň jedinou, v níž by ten muž byl.

Nakonec, když jsem se spánku zcela poddala, mi myslí prolétlo jméno. *Kassiel*.

Kdo to je?

Když vyšlo slunce, Zel mě vzbudila silným úderem do paže. Zívla jsem a přesunula se na místo řidiče, zatímco Zel vedle mě okamžitě usnula. Záviděla jsem jí. Vždycky jsem spala hrozně, zaplavená útržky minulých životů, jak jsem zjistila. Dobře jsem se vyspala jediné tehdy, když jsem vedle sebe měla Lucifera. Zahnala jsem tu myšlenku, aby se nevrátila úzkost.

Během jízdy na mě skrz okénka dopadalo sluneční světlo, hřálo mě a posilovalo, a nakonec jsme dorazily do San Francisca. Cestu k sestřině domu jsem našla snadno, jako bych ji znala odjakživa, a někdo nám otevřel bránu. Zaparkovala jsem před jejím dvoupatrovým sídlem, které připomínalo francouzský zámek a tyčilo se na vrcholu kopce s úžasným výhledem na záliv. Všechno zde bylo bílé a béžové, ačkoli venku to aspoň tu a tam oživily růžové keře.

Když jsme vystoupily z auta, Zel si znechuceně odfrkla. Ignorovala jsem ji a vyrazila ke dveřím, které se otevřely dřív, než jsem k nim došla. Za nimi stála Jophiel s úsměvem a její rovné blond vlasy se na slunci leskly. Měla na sobě bílý kostýmek se sukní a růžovou košili. Na člověka byla každým coulem až příliš dokonalá.

Přistoupila ke mně na bílých lodičkách a vzala mě za ruce. „Hanno! Když jsi odjela, bála jsem se, ale jsem ráda, že jsi zpátky. Uvědomila sis, že jsem měla s Luciferem celou dobu pravdu?“

Vytrhla jsem se jí a kousla se do jazyka. Nebyla jsem si jistá, jak na to reagovat. Místo toho jsem se jí zadívala do očí a řekla: „Přišla jsem si pro odpovědi.“

„Pro odpovědi?“ podívala se a naklonila hlavu jako nevinnost sama.

„O svém životě.“ Polkla jsem, protože mi úzkost stahovala hrdlo. „O Haniel.“

Cítila jsem zadostiučinění, jak Jophiel při vyslovení toho jména zbledla. Dlaní si obemkla hrdlo, a kdyby na sobě měla perly, nejspíš by je sevřela. „Lucifer ti to řekl. Věděla jsem, že jsem mu ty vzpomínky neměla vrátet.“

„Tohle na Lucifera neházej.“ S trochou námahy jsem za sebou rozprostřela křídla a Jophiel vytřeštila oči. „Neměl zrovna na výběr, když mi ze zad vyrostlo tohle.“

„Do prdele,“ zaklela a docela přitom zapomněla na svou roli neviňátka.

Obklopila mě jasná záře plná zloby. „Vrátila se mi moc. Chci zpátky i svoje vzpomínky, společně s vysvětlením. A mělo by být zatraceně dobré.“

Jophiel pomalu přikývla a ukázala na dveře. „Pojď dál.“

HANNAH

STÁHLA JSEM KŘÍDLA A VEŠLA DOVNITŘ. Když se mě však Azazel pokusila následovat, zvedla Jophiel ruku.

„Démonka v mém domě vítaná není,“ řekla.

„Padlá,“ odsekla Zel. „A jdu tam, kam ona.“

„Azazel je moje osobní strážkyně,“ vysvětlila jsem.

„Tady chránit nepotřebuješ,“ opáčila sestra stroze.

„Tím si nejsem tak jistá,“ utrousila jsem. „Ale můžeme si promluvit venku na verandě, pokud je ti to milejší. Mně je to jedno.“

Jophiel si odfrkla, ale pak ustoupila, aby Zel mohla projít. Jestli jsem se předtím domnívala, že se Zel tváří pohrdavě, nebylo to nic ve srovnání s výrazem, jaký nasadila, když spatřila bílé mramorové podlahy, blyštivý lustr a široké schodiště. Uznávám, bylo to trochu přehnané, ale Luciferův byt nevypadal o nic líp.

Sestra nás zavedla do obývacího pokoje, který byl dokonale uklizený a zářil čistotou jako vždycky, když jsem ji navštívila. Zel si